

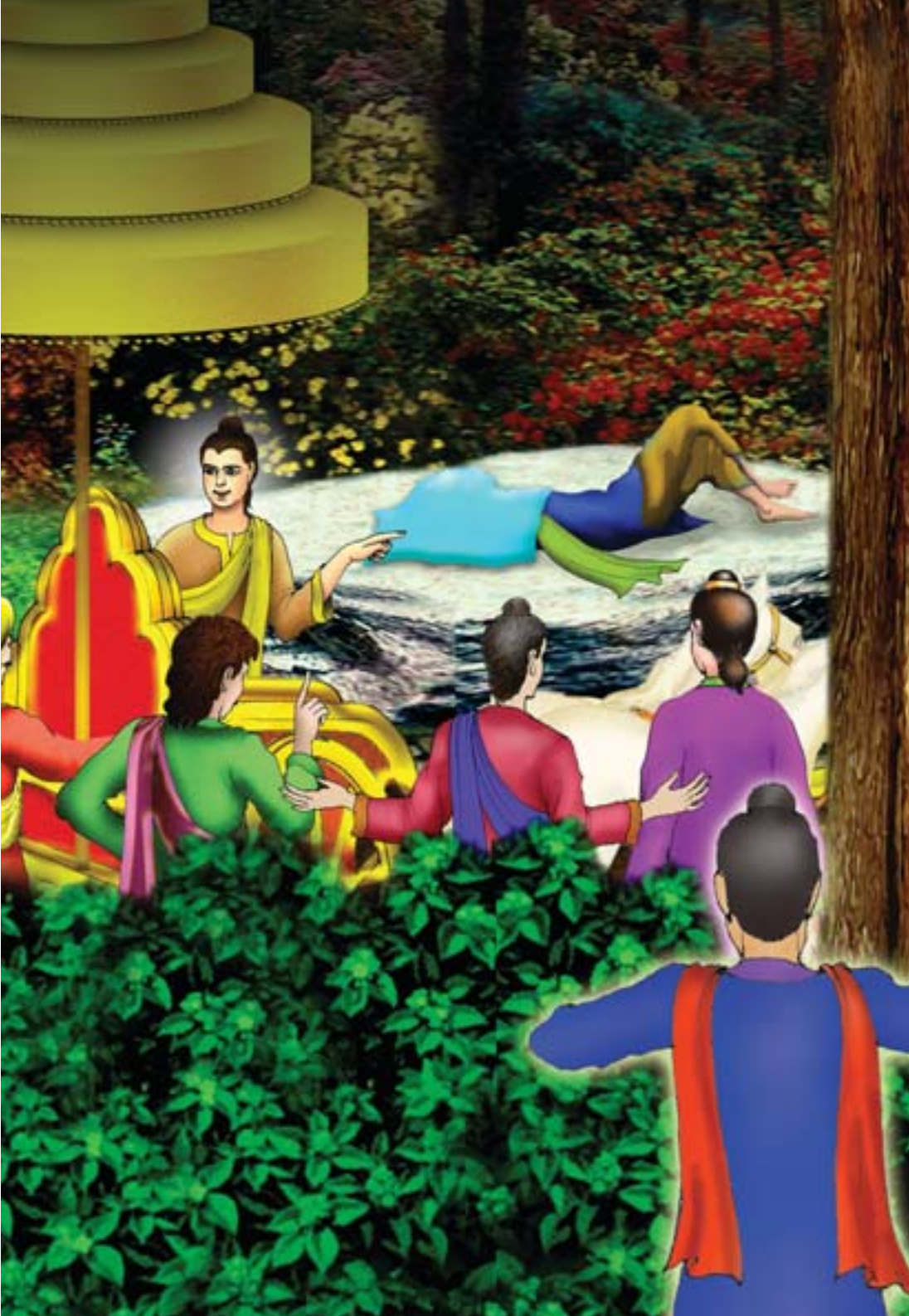
ม ง ค ล ที่ ๓ ๑

บ ำ เ พื ญ ต บ ะ

ล ะ ว ำ ง เ บ ญ จ ก ำ ม คุ ณ

นรชนผู้กำหนดในกาม ยินดีในกาม ห่มกุ่มนอยู่ในกาม
กระทำบาปกรรม ย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนนรชนใด ละกามทั้งหลาย
เสียได้ เป็นผู้ไม่มีภัยจากที่ไหนๆ เข้าถึงความที่จิตมีอารมณ์
เป็นหนึ่ง นรชนเหล่านั้น ย่อมไม่ไปสู่ทุกคติ

กระทรวงเบญจกามคุณ

๔๗๔

จอมพลอม แล้วยังต้องไปรับทุกขในทศคติ เหมือนปลาที่ไปติดเบ็ดของนายพราน ย่อมได้รับทุกขเวทนาสาหัส และต้องตายในที่สุด

*ในอดีตพระบรมโพธิสัตว์ได้อาศัยพระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นยอดกัลยาณมิตร จึงได้สละราชสมบัติอันพรั่งพร้อมไปด้วยเบญจกามคุณ ออกบวชประพฤติพรหมจรรย์ และเป็นผู้ทรงอภิญญาสมบัติในที่สุด

ในพระชาติที่พระบรมโพธิสัตว์ เป็นพระราชโอรสของพระเจ้าแผ่นดินแห่งแคว้นมคธ มีพระนามว่า **อรินทมะ** ทรงมีพระสหายซึ่งเป็นบุตรของบุโรหิต ชื่อ **โสณกะ** ทั้งสองได้เดินทางไปศึกษาที่เมืองตักสิลา ณ สำนักอาจารย์ทศปาโมกข์ เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ขณะเดินทางกลับพระโพธิสัตว์และพระสหายต่างมีความเห็นตรงกันว่า เราน่าจะหาประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องลัทธิต่างๆ ทั้งหมด

ครั้งเดินทางมาถึงเมืองพาราณสี ทั้งสองเห็นผู้คนกำลังจัดเตรียมสถานที่เพื่อให้พวกพราหมณ์มาสาธยายมนต์ ชาวเมืองเห็นพระโพธิสัตว์และสหาย จึงได้เชื้อเชิญให้ขึ้นไปนั่งบนอาสนะ

กระทรวงเบญจกามคุณ

๔๓๕

ที่จัดไว้ โดยปลาสดผ่าขาวอย่างดีที่นำมาจากแคว้นกาลิให้พระ-
โพธิสัตว์นั่ง พร้อมได้ปลาสดผ่าก่ำพลสีแดงเนื้อดีให้พระสหายนั่ง

ท่านโสณกะ บุตรของปุโรหิตผู้เป็นบัณฑิต เห็น
เหตุการณ์เช่นนี้ รู้ทันทีว่า ในอนาคตอันใกล้นี้ อรินทกุมารจะ
ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินครองเมืองพาราณสี ส่วนตัวท่านเองจะ
ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเสนาบดี หลังจากรับประทาน
อาหารแล้ว ทั้งสองพากันไปพักในพระราชอุทยาน โดยพระโพธิ-
สัตว์บรรทมอยู่บนแผ่นศิลาใหญ่ ส่วนโสณกะนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ กัน

วันนั้นเป็นวันที่ ๗ นับจากวันที่พระราชเจ้าผู้ครองเมือง-
พาราณสีได้เสด็จสวรรคต พระองค์ไม่มีพระราชโอรสเพื่อสืบ
สันตติวงศ์ เหล่าอำมาตย์จึงได้ประชุมตกลงกันเพื่อเสี่ยงทาย
โดยปล่อยผุสยรตออกไปหาผู้มีบุญที่จะมาดำรงตำแหน่งพระ-
ราชาสืบไป ผุสยรตได้แล่นไปรอบพระนคร แล้วเข้าไปยังพระ-
ราชอุทยาน มาหยุดอยู่ที่ปลายเท้าของพระโพธิสัตว์

โสณกะได้ยินเสียงดนตรี ก็รู้เหตุการณ์โดยตลอด จึงรีบ
หลบเข้าไปในที่กำบัง ปุโรหิตได้ให้เจ้าพนักงานประโคมดนตรี
เพื่อเฉลิมฉลองพระราชองค์ใหม่ และกราบทูลถวายพระราช-
สมบัติ พร้อมทั้งอภิเษกพระโพธิสัตว์ให้เป็นพระราช าน ที่
อุทยานนั่นเอง เมื่อเสด็จเข้าสู่พระราชวังพร้อมด้วยอิสริยยศอัน

กระทรวงเบญจกามคุณ

๔๓๓

พระราชอุทยาน และได้ยินเด็กน้อยร้องเพลงพระราชนิพนธ์
ท่านจึงสอนให้เรียนเพลงขับแก้ แล้วให้เด็กไปเข้าเฝ้าพระราช
เพื่อร้องเพลงขับแก้กับพระราช

เด็กน้อยดีอกดีใจยิ่งนัก รีบจดจำเพลงขับแก้จนคล่อง
ปากขึ้นใจ กราบนมัสการลาพระปจเจกพุทธเจ้าแล้ว รีบเข้าเมือง
ไปขอเข้าเฝ้าพระราช เพื่อร้องเพลงขับแก้ในท่ามกลางมหา-
สมาคมใหญ่ จนเป็นที่พอพระทัยของพระราช ทั้งได้พาพระ-
ราชาไปพบพระปจเจกพุทธเจ้า พระราชาทอดพระเนตรเห็น
พระปจเจกพุทธเจ้า ทรงตรัสขึ้นว่า “ภิกษุนี้เป็นคนกำพรว้า”

พระปจเจกพุทธเจ้าตรัสตอบว่า “มหาบพิตร บุคคลผู้
ประพฤดิธรรมไม่เชื่อว่าเป็นคนกำพรว้า ส่วนผู้ใดไม่ประพฤดิธรรม
ประพฤดิแต่อธรรม จึงจะเชื่อว่าเป็นคนกำพรว้า มีบาปกรรมใน
เบื้องหน้า อุปมาว่า มีกาตัวหนึ่งเห็นซากศพข้างลอยอยู่ใน
แม่น้ำใหญ่ ดีอกดีใจรีบเกาะชากนั้นไป ไม่ยอมหนีขึ้นฝั่ง เมื่อหิว
ก็กินเนื้อข้างแต่เนื่องจากกรรมดาแม่น้ำทุกสายย่อมไหลลงสู่ทะเล
ในที่สุดทั้งซากข้าง และกาต่างถูกพัดลงสู่มหาสมุทร ถึงความ
หายนะ เป็นอาหารของฝูงปลา ฉนใด การหมกมุ่นอยู่ในเบญจ-
กามคุณ ก็ฉนนั้น ขอถวายพระพร”

พระโพธิสัตว์ทรงสดพระทัย คลายจากความกำหนัด

ละวางเบญจกามคุณ

๔๗๘

เห็นโทษเห็นภัยในการครองราชย์ บรรณานาที่จะพบความสุขอันเป็นอมตะ จึงได้เสด็จออกผนวช ทรงตั้งใจปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงความสุขภายใน และได้บรรลุสมณสมบัติในที่สุด

พวกเรา ก็เช่นเดียวกัน อย่าประมาทในชีวิต ให้รีบชวนช่วยในการประพฤติธรรม เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ เราเป็นยอดกัลยาณมิตร ผู้เป็นความหวังของชาวโลก จะต้องมีการธรรมกายเป็นสรณะ เพื่อจะได้ไปแนะนำคนอื่น ให้มีที่พึ่งที่แท้จริง และให้เข้าถึงความสุขอันไพบูรณ์กันทุกคน แม้เราจะต้องทำมาหากิน ก็ขออย่าได้ประมาทในการดำเนินชีวิต ให้ปฏิบัติธรรมทำใจให้หยุดนิ่งควบคู่กับการทำงานทางโลกไปด้วย ชีวิตจะได้สมบูรณ์ทั้งทางโลกและทางธรรม หรือแม้เราจะอยู่ท่ามกลางกระแสโลกอันร้อนแรงที่มีสิ่งต่างๆ คอยยั่วยุ ดึงใจของเราให้ออกจากเส้นทางสายกลาง แต่หากเรามีสติไม่ประมาท ไม่ปล่อยใจให้ยินดียินร้ายไปตามกระแสโลก และมุ่งทำความบริสุทธิ์ ให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อีกทั้งไม่เกียจคร้านในการทำความเพียร มีกำลังใจเข้มแข็งในการทำความดี และฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ลักวันหนึ่งเราจะต้องเข้าถึงพระธรรมกายอย่างแน่นอน

